

„Viitorul ni-l putem modela după cum vrem. Viața este un lut căruia voința îi dă forma.”

- Liviu Rebreanu

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul XII
Numărul 661

21 - 27 februarie 2024

„Reich” -ul reucrainizării extremiste a ținuturilor noastre istorice...

Cezar Adonis
Mihalache

Steagul fals de sub steagurile false ale unor operațiuni istorice speciale... Aici suntem, de fapt, acum... Dar ne facem că nu vedem... Sau poate că nici nu ne facem; vedem, dar nu ne pasă... Nu ne pasă că pământurile noastre istorice ne sunt furate iarăși din drepturile memoriei istoriografice, dreptul de a nu uita, singurul lucru ce ne-a mai rămas de la înaintașii noștri ca hrisov în timp a

operațiunilor speciale de început... Pentru că suntem puși, nu între paranteze, nici între ghilimele, ci sub avertismentul gratiilor de curte marțială... Căci, oare cum altfel să interpretăm atitudinea autorităților din Odesa, nu doar de a nu aproba manifestarea dreptului la identitate a minorității noastre din Ucraina, prin afișarea simbolurilor istorice (ale istoriei, nu ale prezentului, pentru că nici nu am avea habar, dacă am avea nevoie de grabnica înturnare la dimensiunea de reprezentare identitară, de

Atunci, se vehicula riscul de „a atrage pelerinaje ale ultranaționalistilor din România, adepți ai refacerii României Mari”... Iar dacă am tăcut atunci, și, mai ales, de atunci încolo, iată cum, un deceniu mai târziu, neimplicarea a devenit motiv de amenințare, nici măcar voalată, cu beciurile legii marțiale ale unei Ucraine ce se vrea (!) în Uniunea Europeană...

Or, la ce să ne așteptăm peste alți zece ani?!... La ce o să mai asistăm?... Sau ceea ce ne făceam a nu vedea va de-

ceea ce am fost cândva în și prin toate acele țări-fiice răpite prin rapturi și trădări... Și care le sunt furate strămoșilor noștri... Nu nouă, că noi am renunțat de mult la ele... La sângele din pânțele țarinilor, la oasele eroilor îngropați sub tălpile invadatorilor mutați, numiți și ajunși de facto „stăpâni”... Și nu o să ne mire (or, nici nu o să mai avem curajul a ne mira poate) când vom înțelege că această reucrainizare sub steag fals nu a fost doar pretext al derusificării, ci și al deromânizării... Probabil, ar fi fost și al demaghiarizării dacă Budapesta nu ar fi reacționat cum noi nu am făcut-o... Și poate că nici nu vom mai vorbi despre o derusificare a Ucrainei... Ci doar de deromânizare, și nu numai una istoric-culturală, ci și demografică... A prezentului... Și nici nu trebuie să așteptăm până atunci pentru a avea convingerea că am fost tratați ca inamici... Ca dușmani și invadatori... Avem dovezile de acum, iar Kievul nici măcar nu se sfiește să ni le fluture la capătul lănciei de pe care a început să strângă steagurile false ale

ar fi nevoie să ne unim pentru apărarea românismului, nu am ști, dară, sub ce simbol să o facem!), ci și de a ne avertiza de vecinătatea unor asemenea demersuri cu gratiile curții marțiale...

Pentru că asta au primit ca răspuns reprezentanții minorității românești din Ucraina când le-au cerut autorităților din Odesa să le respectul dreptul de a ridica busturi și statuii domnitorilor care au dat din măreția lor măreție istorică meleagurilor-fiice: Ștefan cel Mare, Vasile Lupu și Alexandru cel Bun... „Nu se aprobă”, mai ales „în contextul actual al legii marțiale din Ucraina”... Căci astfel de monumente riscă să devină „locuri de comemorare alimentând narațiuni de confruntare”...

Acesta este efectul celor zece ani pe care i-am lăsat să treacă fără a fi înțeles Kievul de care ultranaționalistii români se temea administrația regională a Odesei, în 2013, când a respins instalarea unui bust al domnitorului Ștefan cel Mare în satul Utkonosovka, în memoria bătăliei de la Catlabuga, din 16 noiembrie 1485...

veni în sine viziunea europeană asupra unor ținuturi istorice ucrainizate prin extremismul acoperit de o UE deconspirată în interesele ei de a proteja, nu fluturarea bravă a steagurilor istorice ale națiunilor, ci a colțurilor de rescriere a însăși vremurilor...

P.S.: Președinta Comisiei Europene, Ursula von der Leye, promite că, dacă mai primește un mandat în fruntea Europei, va asigura, pe lângă creșterea cheltuielilor pentru apărare, și înființarea, în Ucraina, a unui „birou de inovare în domeniul apărării”... Or, nu acesta a fost unul dintre motivele acțiunii lui Putin: existența unor centre/laboratoare militare în Ucraina... Sau, acum, cărțile pot fi date pe față?!...

De ce sînt românii tot mai săraci?!...

Maria Diana
Popescu

N-am reținut nimic din istorie, de aceea ne duc de nas gangsterii americani. Au devenit atât de „grijulii” cu noi, semn că practică jaful în formă continuată în România, iar în acest sens au sprijinul autorităților de la București, care țin la loc de cinste și cu supunere cooperarea cu americanii, bazată, în special, pe afaceri precum „Bechtel”, „Chevron” și „Gabriel Resources” – afacerea Roșia Montana, cu miză de miliarde de dolari pentru americani, precum și înarmarea României cu tehnică de luptă expirată, pe sume uriașe, livrate chiar în avans. Americanii ne-au ademenit soldații în războaiele lor, acum au acces la teritoriul patriei și la resursele noastre. Ne-au înarmat cu ce nu le-a mai trebuit, ne-au trimis în țară trupe și militari cu miile, pentru că au avut interesul să dezvolte la noi o zonă strategică de răfuială cu Putin, să fie mai aproape de Rusia și China! Americanii au la noi trupe și armament cum nici în Irak nu au avut! Ce ne trebuiau trupe americane, armament, avioane, blindate și scut antirachetă, dacă sîntem în NATO? Fiecare război declanșat de SUA împotriva statelor lumii, de la Iugoslavia la statele arabe, a fost „justificat” printr-un fapt abominabil, care mai târziu s-a dovedit a fi dezinformare, minciună mediatică, crimă în masă! Toți președinții României postdecembriste au dat străinilor cite o bucată din suveranitatea Țării, din resursele ei, România devenind tot mai captivă, în subdezvoltare, și plină de datorii! Să ne amintim că Bechtel, firma cu cel mai controversat contract de construcție a unei autostrăzi în țara noastră, a plecat din România cu un miliard de euro despăgubiri. Se va întâmpla și cu „Gabriel Resources”, care deține dreptul de exploatare minieră la Roșia Montană și care vrea despăgubiri de peste 4 miliarde de dolari de la statul român. La cite cantități de bogății și resurse interne au dat guvernării noastre străinilor, România ar fi trebuit să fie pe picior de egalitate cu Monaco. Însă, realitatea spune că noi ne-am ales cu sclavia, cu sărăcie, jefuiți, bătuți și cu banii luați. Toți președinții, toate guvernele au dat străinilor ce-au vrut, au mințit națiunea cu „proiecte”, care de fapt au hrănit corupția clasei politice, clientela și tutela străină (SUA, Bruxelles, FMI, BM, NATO)! Contextul politic al ultimilor ani a devenit o pistă de

decolare și aterizare a trupelor străine financiare de comando pe teritoriul stors de vlagă al economiei românești, care geme sub povara unui deficit enorm, presiunea crizei interne făcîndu-le acceptate și mai ușor cu tot cu pretențiile dăunătoare poporului nostru. Noi dormim în papuci, nici măcar imnul „Deșteaptă-te române...” nu mai are efect. Tolerăm sistemul lor toxic, care a dat țara pe mîna jefuitoarelor externe, a permis trupelor armate străine să ocupe România și să aibă baze militare pe teritoriul nostru, sub pretextul că ne apără de nu știu ce țințari și tăuni. Noi nu sîntem în război cu nimeni! Și nici nu vrem război! Toate proiectele de țară de după 1990 s-au consumat pe strategica lozincă „după noi potopul”, adică, distrugerea prin vînzare a industriei și agriculturii românești în favoarea străinilor. Toate guvernările posdecembriste s-au jucat cu viața poporului român. I-au jefuit trecutul, prezentul, subminîndu-i viitorul. Casa Poporului ar trebui evacuată urgent, iar „locatarii” ei, foști și actuali, transferați într-o pușcărie pentru clasa politică! Ne-au dus în Uniune, de fapt o mare corporație globalistă, subordonată Washingtonului via Davos. Uniunea a intrat cu bocancii murdari în visteria României, cu acordul slugilor de la București și a securistului Isărescu, cu nume de cod „Manole”, dirijor pînă la moarte al BNR, iar acum nu mai putem pune un ban dintr-un buzunar în altul fără acordul Uniunii. Bruxellesul a intrat în curtea noastră, în casa noastră, în bucătăria noastră și face ce vrea cu viața noastră, cu traiul nostru, cu orătăniile din curte, cu pământul nostru, cu agricultura noastră, cu fermele noastre. Ne ucid cînd vor orătăniile din curte cu virusurile lor, pe noi ne tratează cu vaccinuri letale. Iar poporul continuă tăcerea. România nu va mai fi prea curînd un stat suveran, așa cum a fost pînă în 1989, pentru că nu este lăsată să funcționeze ca un stat național de drept. Nu trebuie să ai statut de analist ca să observi lanțul trofic al destabilizării interne, pe fondul căruia Guvernul a impus și anul acesta, în schimbul unui măruntș pentru popor, măsuri ineficiente de intervenție în piața socială, adică s-a umblat tot la taxele și impozitele populației, nu la prosperitatea aparatului politic și de stat, nu la averile adunate ilicit, nu la pensiile speciale, ca și cum populația ar fi conspirat împotriva integrității morale a clasei politice și a specialiilor.

Nu-l duce mintea, nici să-l pici cu ceară!

Maria Diana
Popescu

Un lucru este lămurit și trebuie să rămână clar pentru toată lumea, mai ales pentru celebrul excursionist de la Cotroceni și adulatorii actorului creator de drame, Zelenski. Vladimir Putin a explicat în dialogul cu Tucker Carlson că realitatea istorică dovedește faptul că Ucraina este un stat artificial, format în mare parte din teritorii istorice ale Rusiei, Ungariei, Poloniei și României, făcute cadou Kievului de către Stalin și Hrușciiov. Ideea principală este că Putin s-a prezentat ca un președinte normal, calm, cu o logică așezată, situat la ani lumină de pacientul Biden, de Occident și de impostura acestora. Bun, să ne întoarcem la ai noștri „bravi” și la România pitorească, țara de sub scara UE, unde, spun statisticile, peste patru milioane de oameni nu au voie să se îmbolnăvească. Pentru că jumătate dintre satele și comunele țării nu au medic de familie permanent și nici farmacii. Doar cei care au posibilitatea să se deplaseze în orașele din apropiere cu mașina își mai lungesc zilele. Care, nu, încearcă leacuri băbești sau se sting pur și simplu din lipsa unui ajutor medical. Un alt fapt extrem de jignitor pentru eroii neamului românesc este cazul mercenarului Horațiu Potra, mort în

războiul din Congo, care nu are de-a face cu România, individ cercetat cu ani în urmă într-un dosar de cultivare de canabis și alte infracțiuni, adus în țară învelit cu drapelul național. Ștefan, Mircea, Mihai, Ion, Nicolae... se răsucesc în morminte, așteptând ca țepele lui Vlad să facă dreptate.

Dacă tot a venit vorba de „țepe”, ce face Iohannis în acest timp? Pe ultima sută de metri ascute alte țepe pentru români și coace planuri europene de tras spuza pe turta sa. Planuri care nu i-ar veni în minte nici ăluia cu coarne. Semn că i s-au dat toate setările peste cap și trebuie restartat, fiindcă nu-l duce mintea, nici să-l pici cu ceară, la problemele reale ale cetățenilor cărora le-a jurat credință. Cu tupeu și nonșalanță Iohannis a cerșit de la microfonul P.E., bătînd șeaua să priceapă iepele UE, că ar avea nevoie de o funcție în bordelul de lux al Înaltei Curți Europene, după expirarea mandatului. În mod sigur, tovarășii europeni de pahar și furculiță nu-l vor abandona pe Iohannis. La fel cum s-a procedat cu Koveși. Parchetul General i-a clasat dosarele prin care era pusă sub acuzare, ca mai apoi să fie extrasă cu penseta din țară și așezată la loc de cinste, în slujba ocultei mondiale. Cît le va fi util, se vor folosi de el, apoi va avea soarta lui Petrov, securistul: „la gunoi” sau la răcoare. Nimeni,

chiar nimeni, nu vrea să dezgroape cazul „Grupului Etnic German” (Deutsche Volksgruppe in Rumänien) – ispravă iohannistă care a încălcat prevederile tratatelor internaționale și a depozitat statul român de bunuri de patrimoniu național?

Jurnaliștii străini n-au trecut cu vederea discursul lui Iohannis din Parlamentul European, mai multe publicații, printre care ziarul britanic „Emerging Europe” scrie în mod ironic, sub semnătura lui Craig Turp-Balazs, că dacă președintele României, Klaus Iohannis, nu reușește să-și găsească un loc de muncă decent, nu-i vina Europei, și nu are de-a face cu discriminarea, așa cum Iohannis a acuzat. „Președintele României, Klaus Iohannis face de mai mulți ani apeluri de genul „vino și iarmă”, ca în fotbal. Ales în 2019 pentru un al doilea mandat, el nu poate candida pentru un al treilea și, la 64 de ani, caută în mod activ un alt loc de muncă de ceva timp”, scrie Craig Turp-Balazs.

Revenind la cele patru tipuri de alegeri din acest an, parlamentare, europarlamentare, locale și prezidențiale, cel mai inteligent în ghilimele ministru de Finanțe al României, Marcel Boloș a declarat că alegerile vor costa aproape patru miliarde de lei. Așadar, patru miliarde, pachetul de voturi, 6,6 miliarde USD (30 de miliarde lei

românești, rebotezați RON de BNR-istul veșnic, securistul Mugurel cu nume de cod „Manole”) cerute statului român de Compania canadiană „Gabriel Resources”, drept despăgubiri pentru că i-ar fi blocat proiectul minier de la Roșia Montană, suma reprezentînd aproximativ 2% din PIB-ul pe 2023, este de 10 ori mai mare decît estimează statul că ar datora. România e țara perfectă care îi îmbogățește pe americani, pe canadieni și le mai dă și despăgubiri. Pensiile speciale, înghit și ele sume uriașe, dacă ne gîndim la torționarul Augustin Lazăr, fostul procuror general al României, cu cea mai mare pensie specială de 50.359 de lei (10.000 de euro), apoi, magistrații, procurorii, judecătorii și consilierii financiari ai Curții de Conturi. Țștia sînt cei mai avuți pensionari din sistemul public de pensii românesc și, în ordine descrescătoare, parlamentarii, membrii corpului diplomatic și consular, o serie de angajați ai M.I., ai M.A.N., ai serviciilor de informații.

Judecătorii CCR, numiți politic, care au parafat aberanta decizie a păstrării pensiilor speciale, trebuie revocați și judecați pentru abuz în serviciu. Pensiile speciale nu sînt un drept cîștigat prin contributivitate, ci un privilegiu însușit prin funcția de putere în stat. Ca să ajungă parlamentari, deputați, senatori, mulți

impostori, plagiatori, fără calificări în vreun domeniu, dar cu diplome achiziționate la 50 de ani, și-au cumpărat fotoliile, plătînd o anumită sumă partidului, care i-a pus pe listă. Ca să mai jumulească ceva și să reducă gaura din buget, lui don Ciolacu i-a cășunat pe pensionarii cu decenii de muncă prestate, crescînd impozitele și reintroducînd CAS... că de, doar de la amărîți trebuie luat, nu?, în loc să-l tragă la răspundere pe drogatul Cîțu, cum și unde a palmat sacii de bani împrumutați cu dobîndă record.

În concluzie, toți cei care dau buluc să ocupe fotoliile statului sînt avertizați că nu le vor suficiente niște programe de măsuri pe hîrtie, ci le trebuie minte din belșug să priceapă că dusul cu zăhărelu' s-a perimat, iar marile așteptări ale poporului nu mai pot fi înșelate la nesfîrșit. Mandatele viitoare trebuie să coaguleze capete luminate, capabile să se dedice interesului național, nu pe aceeași măscărici, slugi ale UE și SUA, arondați la putere. Avem nevoie de o minimă seriozitate politică, nu de alte alianțe de interese și jocuri de putere, care să zguduie din temelii harta socială internă. Rămîneți atenți la scena politică internă, a început cel mai dur război pentru butoanele puterii...

Protocroniștii...

În copilărie în Trovanții de la Costești.

Ca Brîncuși să fie fondatorul pragului de trecere al proto-cronismului românesc, a trebuit să renunțe la tot, ca să-și impună unicitatea. Și ca să i se spună că este fondatorul artei moderne, a renunțat pînă și la credința de împrumut, care îi era predicată la școală. Dacă ar fi rămas în țară, ce ar fi sculptat? Poate sfinți și îngeri, poate ar fi continuat să facă statui la morminte, ca Rugăciune, dar el a simțit că ceva există dincolo de păpuriș, o altă lume, Lumea II, și, ca să ajungă acolo, a plecat pe jos, cu o traistă, în care maica lui i-a pus niște brînză cu ceapă, fiindcă nu avea un leu să-i dea să meargă cu trenul. Iată imaginea artistului care a reușit să nu fie protocronist, ci fondator direct al artei moderne. Așa trebuie să facem cu toții ca să ne împlinim chemarea, să plecăm cu traista oriunde vedem cu ochii? Când se va trezi țara, să-și apere marii călători? Când vom avea un guvern sau un președinte, care să stea demn în fața lumii, care să spună Nu tancurilor sovietice sau americane, fiindcă

Nu avem nevoie de ele, conducători aleși care să nu se mai umilească la străini precum cerșetorii? Când o să se termine cu politica de groapă, despre care am scris anterior, cu groparii ei semianalfabeți, care au dus țara la o corupție generalizată? România pute de talente. Oare cum pute talentul? Ca o floare? Ca un parfum? Ca o „miasmă de parfume”, cum spunea Arghezi? Mereu suntem protocroniști.

Artiștii și filosofii francezi, germani, americani, se bucură că au de unde să-și alimenteze inspirația. Ei nu au poeți, filosofi sau istorici ca Eminescu, Hașdeu, Părvan, Iorga, Eliade, Blaga sau Cioran. Sau au cumva vreo operă ca Istoria ieroglifică? Dar orice pitic de la ei se dă mare, fiindcă țara lui îl susține. La noi, geniile mor de foame. Și sunt genii peste tot, la fiecă pas. Am demonstrat într-o carte că locul lui Eminescu este lângă Shakespeare, ba aici am scris că are profunzimi mai mari (vezi Utopia lui Eminescu), dar nu sunt cunoscute, fiindcă politica de groapă a ucis România culturală, iar marii ei creatori

nu i-au citit teatrul neterminat – președintele Uniunii Scriitorilor îl consideră „nul ca dramaturg”, iar gașca Patapleșanu l-a băgat în „debara”.

Nu ne citim, nu ne cunoaștem și dăm cu barda! Recunoaștem valorile străine și în al 12-lea ceas spunem că avem și noi așa ceva. Trebuia să o spunem la timp, dar nu a avut cine, fiindcă politica de groapă i-a îngropat pe protocroniști. Oare trebuie să facem cultură și românism cu tancul, cum au făcut sovieticii, când l-au impus pe Micușorin, să arate că făcea mărul cât dovleacul de Halloween, sau pe Mendeleev, care a descoperit ce descoperise deja un elev la noi în laboratorul școlii?! Hai s-o facem, fiindcă acum suntem înarmați, ne-au ocupat americanii și NATO cu tancuri și ghiulele. Când va afla și planeta că avem și noi un Shakespeare, pe Eminescu? Când va afla și hulașul de Orban că valorile României, în toate domeniile, mai ales culturale și științifice, sunt demne să sta în patrimoniul mondial al descoperirilor? Trebuie să ne debarasăm de complexe, să spunem adevărul, să

avem mândria valorilor originale, pe care trebuie să le susținem cu o politică înțeleaptă, altfel vom continua ca și pînă acum, vom cânta la mandolina imitației. O cultură de imitație, îi imităm în draci pe străini. M-am uitat pe repertoriul Teatrului Național, e un repertoriu gigant, cred că unic în lume, care arată forța acestui teatru, dar nici o noutate, defilează cu un munte de piese străine, multe reluări, proaste, fără nici un succes notabil! E un repertoriu de compromis, impus de veleitari. Autorul român e „rara avis”. România are o istorie, o vechime, cum nu are nimeni. România este o țară protocronistă de la natură, ea este plină de protocroniști ai artei, ai culturii, ai religiei, ai filosofiei, ai științei, cum nu mai are nici o altă țară. Cu cine poate fi comparată Predania ei? Cu nimeni și cu nimic. România este o țară ideală, ea poate schimba lumea, ea poate să lumineze viitorul cu valorile ei sacre.

„Minima moralia” ca hazard; sau nu... (3)

Cristian
Vasilii

Principalul semn al eliberării omului este aderența la o morală superioară legilor și convențiilor sociale, adică trezirea conștiinței (și în sens ontologic și în sens etic). Capacitatea de a decide între bine și rău, fără a apela la judecăți exterioare și fără a ceda unor presiuni exterioare, dă măsura autonomiei ființei. A nu se confunda însă verticalitatea pe care o dă o morală a principiilor cu revolta împotriva oricăror norme sociale și instituționale, mergând până la negarea autorității sociale și instituționale; a nu se confunda, în fond, morala divină (căci nu putem găsi o altă morală în afara moralei instituțiilor și societății – după cum constată P. Tutea) cu anarhia (care nu este altceva decât o altă sclavie – după cum constată Camus). Paradoxal, dacă omul trăiește doar în această lume, el nu este altceva decât sclavul ei, și doar dacă se decide să devină sclavul unei entități din afara lumii (formulare forțată pentru a nu pronunța numele lui Dumnezeu), el devine liber în această lume. Binele și răul există, sunt imuabile și absolute și nu pot fi lăsate la îndemâna aprecierii de circumstanță a omului.

Nu este nici lamentație, nici prozelitism, nici speculație. Problema adevărului, a libertății, a binelui și a moralei este mai vie ca niciodată...

Prima meditație serioasă pe marginea acestui subiect (în fața publicului, nu în cărți nepopulare de filozofie!) a avut loc abia după cel de-al Doilea Război. Mai întâi a fost procesul de la Nürnberg, dar în '45 rănile erau încă deschise, iar setea de răzbunare întuneca și mințile și sufletele. În '62 – după mai bine de un deceniu – lumea era din nou invitată să mediteze la erorile trecutului. Adolf Eichmann, un ofițer german de rang înalt care a participat la implementarea soluției finale, a fost descoperit în Argentina, a fost răpit de un comando evreiesc și adus în fața unui tribunal din Ierusalim. Vinovăția sa – mai exact: participarea la organizarea și punerea în aplicare a Soluției finale – a fost stabilită fără urmă de îndoială, a fost condamnat

la moarte și executat prin spânzurare. Ceea ce a surprins însă (și pe Avner Less – polițistul însărcinat cu investigațiile, și tribunalul, și pe Hannah Arendt și în final întreaga lume) a fost totala detașare și lipsa de regrete a lui Eichmann. Întreaga sa apărare s-a bazat pe faptul că nu a avut autoritate, că politica de exterminare a fost făcută de către superiorii săi și că nu a făcut altceva decât să urmeze ordine. Eichmann a admis că nu îi plac evreii, dar a susținut în același timp că uciderea lor i s-a părut nejustificată. Loialitatea sa – a afirmat – a fost față de

intențiile tiranice ale statului, iar monștrii absurdului au fost dezlegați. În final, după ce au dispărut și ultimele ecouri ale religiei creștine, morala a ajuns un proces pur extern, un proces care poate fi folosit pentru a determina acțiune și gândire. Vechile tiranii funcționau cu imense cantități de forță, noile totalitarisme funcționează pe fabricarea eficientă a moralei.

În timpul stalinismului și al nazismului s-a folosit în mod extensiv și forța, acolo unde exista încă rezistență morală și fizică. S-a încercat schimbarea conștiințelor, introducerea

care, informare, învățare etc. Am sperat însă că avantajele aduse de tehnologie, în primul rând dezvoltarea și distribuția adevărului, vor compensa aspectele negative. Nu am realizat însă pericolul major de transferare a moralei în exteriorul ființei (care anulează puterea adevărului) decât prea târziu...

Sunt astăzi suficiente motive de îngrijorare în lume pentru ca fenomenul de externalizare a moralei – deosebit de nociv și răspândit, dar totodată subtil și anesteziant – să treacă

școlilor și a taberelor de refugiați, după alungarea a peste 1,3 milioane de oameni din case, după aproximativ 30 de mii de morți (dintre care mai mult de jumătate copii și femei), după un genocid pus în aplicare de „criminali de birou” de nivelul lui Eichmann (ce ironie!), fraza „Nu există justificare pentru uciderea copiilor” s-a transformat în „Israelul are dreptul să se apere” sau în „ Hamas este răspunzătoare și de moartea palestinienilor”. Imaginile cu copii palestinieni sfâșiați de bombe, tremurând din cauza șocului sau țipând după părinții lor

statul german nazist și nu a ieșit din limitele legilor și a ideologiei respectivului stat.

Nici decizia de condamnare și nici cartea Hannah Arendt despre banalitatea răului nu explică cu adevărat de ce un om este totuși responsabil și în fața unor norme morale care transcend legile și normele sociale și mai ales nu explică cum ne putem aștepta ca aceste norme să fie implementate în fiecare om, în fiecare conștiință. Aici găsim diferența dintre un act de răzbunare și un act de dreptate.

Ceea ce atunci a trecut drept o simplă anomalie înlăturată cu măsuri drastice a devenit încet-încet normalitate. Ne-am așteptat mai întâi ca omul, în absența moralei lui Dumnezeu, să își dezvolte propria morală absolută (Nietzsche) și mai apoi – când a devenit clar că acest lucru este imposibil – ne-am așteptat ca statul (și societatea) să își învețe cetățenii morala și să transforme apoi morala în legi și norme sociale (intenția nazismului și comunismului). Pe undeva, aroganța omului s-a întâlnit cu

unei noi morale în om prin educație și prin pedeapsă. Se mai credea încă în conștiință și în rațiune. Cazuri de tipul Eichmann sau întâlnit destul de des, dar în și mai multe cazuri binele a supraviețuit în conștiință. Totalitarismul de tip nou a ajuns la o concluzie mai bună și mai eficientă. Programarea conștiințelor cu o nouă morală poate avea uneori consecințe nefaste. Orice conștiință cu o morală independentă este încă periculoasă. O morală externă face ființa umană mult mai predictibilă și manevrabilă.

Am fost îngrijorat în urmă cu zece ani de ascensiunea rețelelor sociale, în primul rând pentru că ofereau posibilitatea externalizării și centralizării memoriei umane sub controlul unor entități cu intenții dubioase. Oamenii renunțau la viața privată pentru poze cu pisici drăguțe. Scandalul „Cambridge Analytica” mi-a arătat că am avut dreptate. Alte procese ale gândirii au fost și ele conectate și apoi transferate către această formă nouă de conștiință comună: orientare, comuni-

neobservat. Dar nu se înțelege că tocmai spaima ne orbește și ne scapă un ingredient important al catastrofei. Vedem cu ochii noștri, uneori înțelegem cu creierul nostru, dar judecăm cu morala altora, iar acest fapt înseamnă servitute.

Un exemplu revelator. Imediat după evenimentele din 7 Octombrie din Israel, un bun prieten a inundat toate canalele de comunicare socială cu lacrimile sale virtuale la auzul știrii oribile – și neadevărate în același timp – despre „decapitarea și arderea celor 40 bebeluși evrei”. Părea cuprins de o stare de șoc și de agitație, iar discursul său atinge punctul de fierbere. Condamna Hamas și susținea că „nu există scuze pentru uciderea copiilor”. Nicio informație nu mai era necesară, balanța morală se înclina până la capăt, nicio îndoială nu mai găsea vreo fisură în conștiința sa. „Nu există scuze pentru uciderea copiilor”. Trei luni mai târziu însă, după asaltul Israelului asupra fâșiei Gaza, după transformarea în ruină a unor orașe, după bombardarea spitalelor,

nu au mai avut niciun efect major asupra sa în afară de un ușor disconfort (rezolvat prin închiderea ochilor).

Trăim într-o lume prădată nu de adevăr, ci de morală, deci într-o lume a servituților de tot soiul, iar în fața acestei afirmații dureroase orice argument în favoarea neo-liberalismului se prăbușește. Riscăm să ajungem fiecare dintre noi un Eichmann, riscăm să devenim tot mai eficienți în crimele noastre cinice, riscăm să ne amortim sufletele la morțile ființelor umane dar să lăcrimăm după pisicuțe, după abatoare și după carbon, riscăm să devenim sclavi ai instituțiilor, ai societății și ai naturii. Ne construim o Minunată Lume Nouă. Și nu putem da vina pe cei ce hrănesc cu informații, cu mâncare, cu spaimă, cu grijă, cu morală, etc... În primul rând noi suntem vinovați pentru că am renunțat la morala divină și am ales calea servituții moderne, calea tăcerii, calea comodă, calea lui Eichmann...

Hidra neputinței de a ieși din nedesăvârșirea de acum...

Cezar Adonis
Mihalache

În oricare alt loc și-ar fi găsit rostul ca „mesaj”, fie și unul efemer... Ar fi putut deveni chiar un manifest al societății de acum... Un fragment de „radiografie” al nonsensului ubicuitar de astăzi... Al nonsensului ca rost al nostru, dacă vom rămâne zăcând în aceeași clepsidră înfundată... Ar fi putut fi interpretată ca parabolă, ca o simbolică mai mult sau mai puțin reușită a unui concetățean ratând aleile marilor sculpturi. Strivind vorbele pietrelor pe care le-au făcut a glăsui înaintașii lui în țipetele unor paparude, nude la interior, goale de o minimă conștiință, de o trăire, isterizate în butadele unui kitsch grobian... Ar fi fost o exprimare a mârlianiei și ticăloșiei, ce au luat locul valorilor, de ar fi fost pusă într-un colț de dugheană, chiar și de primărie, de birt sărăcit de lume și, mai ales, de oameni... Atunci ar fi fost poate de folos... Ba, „Hidra” de la Iași ar fi putut fi amplasată în fața parlamentului de la București... Și ar

fi devenit o iscusită oribilitate-concept redând tocmai urâtenia politicului... Și ura lui față de această țară... Ar fi putut fi „zidită” la Cotroceni pentru a slăvi serviciile secrete protejând, prin capetele-i hidoase, drumurile fără cap ale călătorului fără de urmă... Putea ajunge și la Sibiu, măcar pentru asemănarea cu grofii din vremuri, ori putea fi pusă lângă mai multele decât propriile-i capete felurite răsaduri de monumente pentru felurite seminții ale autovictimizării... Căci, în fond, tot ceea ce slăbim pe semețiile de furt și jaf ale altora, străini de ființa noastră, reprezintă câte un cap al hidrei...

Oriunde i-am fi găsit un mesaj simbolic de Agoră... De cetate asediată, și de șapte seminții felurite, și de șapte servicii antinaționale, și de șapte tipuri de politicieni lichele... Dar „lucrarea”, zaharisită parcă din grețurile matinale postschizoide ale unui mahmur maltratând dalta (mirifică în mâinile sculptorilor-cioplitori de suflet de neam și țară, dinspre țară spre piatra șoptind și

vorbind prin cuvintele înțelepte născute tocmai din atingerea divinului din materia vie a pietrei, a lemnului, a fierului chiar) a fost amplasată, și nu întâmplător, în fața statuiilor Voievozilor Neamului... În Parcul Voievozilor din Iași... Parcă pentru a fi, prin fiecare cap al hidrei, o otravă vărsată peste istoria, cultura, faptele și însăși viețuirile voievozilor, peste imaginea din mentalul public al fiecărui mare domnitor... Și nu încapă vorbă că poate autorul kitsch -ului nu a avut habar de adevărata hidoșenie din sine... Căci tot ce a suflat el a presupus har de meșteșug a ajuns la noi ca putoarea vizuală a unui duh duhnind a modernismului de culturi epurate... Mai lipseau doar eșarfele curcubeu prinse de fiecare gât-braț al hidoșeniei și lucrarea ar fi fost pe deplin desăvârșită în felul de desăvârșire a neputinței de a ieși din actuala noastră nedesăvârșire...

Sau ar trebui să vedem „Hidra” de la Iași ca acele brațe din brațe de deculturalizare, de smulgere a viului din simboluri, de descărnare a însăși

fundațiilor noastre strămoșești, ce se vor nărui oricum ele singure decât să sufere astfel de amputații din rostul lor, nu?!... Căci nu întâmplător ni se prăbușesc monumentele, căzând ziduri de cetăți sub nepăsarea noastră din paragina abandonului față de acel necesar „a fi” de mâine... „A fi”, căci „a deveni” este deja o neputință...

Și poate că, de fapt, un cap de hidră se ascunde în fiecare dintre noi ca nepăsare... Nepăsare, nu neputință, căci, de ar fi fost așa, ne-ar fi ajutat cumva viul străbunilor, mai viu decât tot ce mai avem noi în noi, să izbândim în apărarea Istoriei, a reperelor și a valorilor... În a ne apăra, dacă nu pe noi, măcar pe cei ce ne vor urma... Căci o Hidră a distrugerii e și în noi... Și nici nu trebuie să-și scuipe zăbalele de otravă pentru a ne prinde în pânzele de golire, de descărnare din sine... Pentru că noi singuri ne ucidem... Lăsăm zidurile de cetăți să se prăbușească pentru a deveni doar resturi, pentru a nu mai fi ruine respirând istorie... Betonăm batjocoritor efigii, îngropând

în pământul de sub ele tainica legătură cu ființa noastră... Maltratăm bojdeucile și casele memoriale ale cronicarilor de suflet românesc... Ne lăsăm mutate, strămutate, demolate, dezidite, monumentele întregitorilor de glii, de neam și țară, pentru a face loc scârbavnicilor să ne inunde cu putoarea lor aistorică, anațională, aculturală... Pentru a nu mai avea nici un sens mâine, ci doar un scop de nimicire al acumului, al celui aici al prestanței, demnității, dreptății.....

Motivații profund anti-democratice...

Gheorghe
Pipera

Tema comasării alegerilor are motivații profund și jenant anti-democratice. Cică prea multe alegeri ar obosi electoratul și ar fi scumpe. Democrația costă, democrația necesită implicare, democrația poate părea iritantă. Dar participarea frecventă la alegeri este singura modalitate în care poporul poate decide pe cine îi alege drept reprezentanți ai săi, instruiți să gestioneze treburile publice cu responsabilitate. În lipsa alegerilor, societatea se ierarhizează în funcție de interesele economice și ideologice, punând în fruntea statului și în contra binelui public elite auto-mandate, imune la răspunderea pentru necazurile și belelele cauzate populației. Iar în spatele cortinei, păpușarii, simbioții malefici ai statului totalitar. Chiar mai rău decât atât, aceste elite nealese de nimeni capătă și obiceiul de a „externaliza” funcțiile esențiale ale statului, adică de a vinde indulgențe și privilegii unor entități private, ghidate exclusiv de profit, unor experți și consultanți cu agende diferite de cea populară și

unor organizații non-guvernamentale militante pentru alte scopuri decât cele ale omului de rând, cele de la firul ierbii (grassroot, cum zic americanii).

Apropo de americani. La nivel federal, în America există alegeri generale parlamentare și prezidențiale o dată la patru ani și alegeri de

asemenea, toată lumea normală la cap participă la realizarea actului de justiție, prin calitatea de membru al curților cu jurați. Practic, în America toată lumea votează tot timpul. Privății participă la finanțarea alegerilor*, dar statele membre și statul federal consumă imens de mari sume de bani pentru

eventual, IA sau rețelele de socializare. Restul lumii politice este ... populistă, extremistă, conspiraționistă. Este direct și iremediabil contra „ordinii mondiale liberale bazate pe reguli” ...

Așa ceva este o cale sigură către totalitarism. Dacă românii își doresc să fie conduși în continuare de cei care fură, corup/se lasă

coalții, pentru zeci de ani de acum încolo. Dar asta nu ar fi nici democrație, nici libertate, nici siguranța zilei de mâine. Dimpotrivă, această stabilitate ne va duce în războiul sustenabil, perpetuu. Hai Liberare!

*cel mai grav lucru este că privații de genul tătucilor de la Davos ajung

reîmprospătare a parlamentarilor federali o dată la doi ani. Toată tevatura se repetă la nivel de state membre. Se aleg guvernatorii și parlamentarii statali o dată la patru ani și se reîmprospătează la doi ani parlamentarii.

Foarte interesant – în America se aleg și judecătorii și procurorii. De

alegeri. Și nimeni, în America, nu protestează. Mă rog, nimeni nu a protestat până la actuala administrație Biden, care ar vrea să nu se mai confrunte la alegeri anul acesta, în noiembrie, nici cu electoratul, nici cu republicanii sau cu alți conservatori. Progresiștii consideră că e un progres să nu mai fie alegeri, ci să decidă,

corupți pentru a ceda privaților sarcinile esențiale ale statului, se pun în conflicte de interese, practică rotația comunistă a cadrelor (revolving door), pentru a fi ținuți în captivitatea măștii, a certificatului verde, a emisiilor zero de codoi, a sărăciei și a foametei, nu au decât să aplaude comasarea și să voteze stabilitatea actuală

să decidă cine este procuror sau judecător, prin sumele orientate către campaniile electorale ale persoanelor preferate (pentru supușenia și reaua lor intenționalitate)